

Forudsat at de lokale programvirksomheder deler sendetiden på den ny sender, vil de lokale programmer kunne udsendes til hele amtet.

Samfundsøkonomisk indeholder en sådan løsning flere fordele: etableringen af de ny sendere vil medføre en marginal udgift i forhold til tv-2 udgifterne, og seerne vil kunne klare sig med én antenne til modtagelse af både tv-2 og de lokale programmer.

I forsøgsordningen har den fastsatte senderstyrke for radio og tv indeholdt en begrænsning af dækningsområdet, som harmonerer med ordningens formål, idet rimelig sikker modtagning kun har kunnet påregnes inden for en radius af mellem 5 og 10 km. Erfaringerne viser dog, at modtagning på langt større afstand har været almindelig, ganske særlig i fællesantenneanlæg med gode modtageforhold.

Det må imidlertid tages i betragtning, at dette bl.a. skyldes, at Post- og Telegrafvæsenet har kunnet anvise frekvenser, hvor forstyrrelsesproblemet har været lille. Som omtalt er der problemer i forhold til udlandet, men i en permanent ordning vil problemerne også kunne opstå mellem de lokale stationer indbyrdes. En senders forstyrrelsesvirkning rækker langt ud over det område, som den dækker effektivt. Derfor vil tilstedeværelsen af et stort antal lokale sendere indebære en gensidig begrænsning af dækningsområderne og bidrage til at fastholde den lokale karakter af den virksomhed, lovforslaget sigter på.

Tilvejebringelsen af sendere bør efter kulturministeriets opfattelse følge det mønster, der i forsøgsordningen har været gældende for tv-forsøgene, således at tilladelsesindehaverne selv må anskaffe og drive de nødvendige sendere – dog naturligvis undergivet den tekniske godkendelse og kontrol fra Post- og Telegrafvæsenets side, som er påkrævet i henhold til loven om radiokommunikation.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1

Til nr. 1

ad § 1

I den gældende lovs § 1, stk. 1, betegnes Danmarks Radios adkomst til at sprede programmer trådløst til almenheden som en »eneret«. Da den hidtidige forsøgsordning med lokal radio- og fjernsynsvirksomhed uden for Danmarks Radio nu foreslås afløst af en varig ordning, forekommer det rigtigere at tale om en »ret«. Danmarks Radio vil

indtil videre faktisk have eneret på landsdækkende og regional programvirksomhed.

I § 1, stk. 2, findes i dag hjemmelen til lokale trådløse forsøg, som foreslås afløst af en hjemmel for varig lokal programvirksomhed. Med hensyn til de mere detaljerede regler, som vil være nødvendige i en varig ordning, henvises til et nyt kapitel 2 a i loven, der vil være fælles for trådløs og kabelbaseret virksomhed.

Til nr. 3

ad § 3 a

I denne bestemmelse samles – til afløsning af den gældende lovs § 3, stk. 3 – reglerne om brugen af kabelanlæg til selvstændig programvirksomhed.

Bestemmelsens nr. 1 om Danmarks Radios ret til at lade programmer fordele er indholdsmæssigt uændret.

Ny er bestemmelsens nr. 2, der indeholder hjemmel til en varig ordning med lokal programfordeling ved hjælp af kabelanlæg, jfr. den hidtidige § 3, stk. 3, nr. 2, om forsøgsvirksomhed på dette område.

Ny er også bestemmelsens nr. 3, om fordeling i kortere perioder af lyd- og billedprogrammer om enkeltstående begivenheder af lokal karakter, jfr. den gældende lovs § 3, stk. 3, nr. 3, idet udstedelsen af tilladelser foreslås overført fra kulturministeren til de lokale nævn, der i øvrigt udsteder tilladelse til lokal programvirksomhed.

Er der ikke i det pågældende område oprettet noget nævn, idet der ikke har foreligget ansøgninger om tilladelse til varig programvirksomhed, indsendes ansøgningen til det centrale udvalg, som er omhandlet i § 15 i.

Ny er endelig bestemmelsens nr. 4, der fastsætter en undergrænse for størrelsen af de anlæg, der efter ministeriets opfattelse bør være undergivet regulering m.h.t. selvstændig programvirksomhed. Ministeriet foreslår, at fællesantenneanlæg med højst 25 tilslutninger i en enkelt bygning eller en gruppe af nærliggende bygninger skal kunne danne rammen om programvirksomhed uden tilladelse, idet indseende med anvendelsen af så små anlæg forekommer at være en upåkrævet begrænsning af borgernes handlefrihed. Den anførte grænse for størrelsen af anlæg beror på et skøn men svarer til den i ophavsretslovens § 22 a, stk. 2, fastsatte undergrænse for tvangslicensordningen vedrørende ophavsmænds krav på vederlag for en samtidig og uændret fordeling af radiofoni-udsendte radio- og fjernsynsudsendinger.